je hand en zoo in een bordje spuwen," wees hij den gast terecht.

Er kwam eenige herrie in de buurt van den ouden heer, die een kellner geroepen had om zich te beklagen ; en eenige andere eters voegden zich bij hen, geschandaliseerd over het weerzinwekkend optreden van den Zuidkappelaar. Kemp zag wat er broeide, en ging naar den ouden heer om zijn verontschuldigingen aan te bieden, voor zoover na zulk een walglijke gedragslijn nog verontschuldigingen in aanmerking kwamen.

Maar de lastige gast vroeg hem, of hij nou heelemaal bedit en bedat was. Hij betaalde wat hij at, en hij zou met het overschot doen wat hij wou.

Wat dachten ze wel.

Ford. - Const. van den Elshoudt.

V. l. n. r.: Pistola - M. Butter; Falstaff - Carel van Huist; Bardolfo - Pierre Sampimon.

Cornelie van Zanten.

Nannetta - Mevr. Heeris-von Saher; Fenton - Miedema.

Ze dachten blijkbaar, dat hij lang genoeg in dit lokaal verwijld had, want, ondanks Kemps sussende inmenging, verscheen een zaalchef met een streng en bleek gelaat, en naderde, door een staf van kellners omgeven, het tafeltje, waaraan de min of meer onthutste Kemp juist was teruggekeerd, en nu voor Nelissen een philippica afstak van je welste.

„Daar hèb je het al," besloot hij, met een blik naar den plechtig en bleek aanschrijdenden zaalchef.

Nelissen zat er echter heel niet mee. „Ik ben d'r toch ook nog, zou ik zeggen," stoof hij op.

„Je maakt geen herrie, hoor, als je eruit moet, dan gaan we kalm heen," beet hij hem toe.

„Zoo? Dat denk je maar. Die magere rib daar, die knijp ik tot moes."

„Je zult je fatsoen toch wel houen, en hier niet gaan vechten ?"

„Dat zal ervan afhangen ..."

„Mijnheer," begon de zaalchef met eenigszins benauwde stem, „uw gedrag is van dien aard, dat u de zaal verlaten moet."

„Dat dènk je maar, vadertje," zei Nelissen gemoedelijk glimlachend, „dat dènk je maar."

Mijnheer Kemp trachtte den storm te bezweren ; hij vroeg den chef om de rekening op te maken, en de man deed niets liever dan dat. Kemp betaalde en gaf een ruime fooi, om alle verdere moeilijkheden af te koopen. Dan nam hij den mopperenden Nelissen bij den arm, om hem aan een zacht lijntje mee te troonen.

Zoo heel gemakkelijk ging dat echter niet. Uitdagend stond deze voor den zaalchef en diens staf te gesticuleeren, en te schreeuwen van „Kom eens op," en „wat let me, rib, of ik geef je een pomp in je maag." „Een koppie kan je ook krijgen naar verkiezing," schreeuwde hij, terwijl hij met het ronde dikke hoofd omlaagdook, als een bok, die gereed tot stooten is.

Kemp wanhoopte er reeds aan, den weerstrevenden kerel mee te krijgen, toen een gelukkig voorval de gemoedsgesteldheid van den boosdoener veranderen kwam. De bedienende kellner, die het incident van de pruimepit niet had bijgewoond, kwam juist met het dessert aandragen, gebakjes, sinaasappelen, bonbons, — en bij den aanblik van deze heerlijkheden raakte de opstandige man van zijn stukken ; zijn houding verslapte, zijn gebalde vuist opende zich, en strekte zich naar de nieuwe heerlijkheden op de tafel uit.

„Het is nog niet op, het is nog niet op," juichte hij, en gulzig greep hij naar de gebakjes ; een tom-pouce en een richelieutje verzonken gelijktijdig in zijn afgronddiepen mond ; een nog open ruimte ertusschen werd aangevuld met een handvol bonbons, een laatste glas van de Pommard werd erbij gegoten. Met een bloedrood hoofd en bolle wangen trachtte de handelsvriend dit mengsel te verzwelgen, tot groot genoegen van Kemp, en alle omstanders. De zaalchef echter was aan zijn prestige verplicht, er een eind aan te maken.

„Kom, mijnheer, het is nu mooi geweest."

Nelissen, die juist het mengsel doorgeslokt had, maakte een gebaar van „hij zeit wat", nam een courant uit zijn zak, spreidde die op tafel uit, en wikkelde er alle overgebleven taartjes, sinaasappelen en bonbons in, vouwde het geheel in den vorm van een peperhuis samen, en dwaalde met het geopend peperhuis in de hand, aldoor versnaperingen naar den mond brengend, naar den uitgang van het café, te zeer verzonken in het genot van die lekkernijen om het gedempt gelach en gejoel van de achter hem aanloopende kellners te hooren.

Kemp, in gesprek met den zaalchef, kwam wat achteraan. Hij was nogal uit zijn humeur door het gebeurde, en zon op een middel om zijn lastigen handelsvriend op een zoo weinig mogelijk kwetsende manier naar den trein te loodsen, natuurlijk zonder de goede handelsrelatiën ook maar in het minst te laten lijden. Zwijgend liep hij voort naast zijn gast, die voortdurend sinaasappelen uit het krampachtig onder den arm geknelde peperhuis opschommelde, ze afpelde, en ze gelukzalig liep af te kluiven, nadat hij de gladde schillen in alle windstreken als zooveel doodsgevaren voor de voorbijgangers over het asphalt gestrooid had.

„Nu een glaasje bier," stelde de gast eindelijk voor, als zij een kwartiertje zoo samen door de helverlichte straten gekuierd hadden, waarbij de gast telkenmale als zijn mond maar even ledig was, geestdriftig over al de genoeglijkheden van het stadsleven zich uitliet.

„Je bent heelemaal bijgekomen, hè ?" zei Kemp, „de stad begint je aan te staan. Jammer, dat je daar eerst zoo laat op komt. Je kunt er nu niet lang meer van genieten ; als we nu een glaasje bier gedronken hebben, zal het net tijd voor je trein zijn."

„Wat trein ? Ik weet van geen trein."

„De trein van 9 uur ; dat is de laatste."

„Ja, vandaag, maar morgen gaat er ook een. . . ."

Groep der medespelenden bij den kapper.

FALSTAFF. Door de Zangacademie van Cornelie van Zanten werd den 24en April in den Koninklijken Schouwburg te 's-Gravenhage, voor het eerst in Nederland Verdi's laatste meesterwerk, de opera Falstaff, met veel succes ten gevoerd. Onder de vele composities, die door Shakespeare's „Falstaff" geïnspireerd zijn, staat Verdi's muziekschepping bovenaan. De bewerker van den tekst, waarop Verdi zijn muziek componeerde, de componist Boita, heeft Shakespeare's „Vroolijke Vrouwtjes van Windsor" zeer vrij bewerkt en ook uit „Hendrik IV" geput. De fijne, geestige en vroolijke muziek van deze opera doet eer denken aan de schepping van een jeugdig, levenslustig talent dan aan het werk van een bijna 80-jarigen grijsaard. Dit laatste opus van den grooten Italiaan, schepper van de meesterwerken „Rigoletto", „Aïda", „Traviata" enz., tintelt van levensvreugde en melodie-rijkdom. Het was een daad van groote artistieke beteekenis dat Cornelie van Zanten, die het opera-seizoen opende met de schitterende opvoering van Glück's „Orpheus", nu Falstaff voor het voetlicht bracht. De titelpartij werd zeer verdienstelijk vertolkt door Carel van Hulst, die voor het a.s. seizoen door de groote opera Campagnini te Chicago werd geëngageerd. De andere partijen werden bezet door zangeressen en zangers van de Zangacademie Cornelie van Zanten, terwijl de energieke en talentvolle dirigent Henk van den Berg met meesterschap het geheel leidde.